

veliko, toliko ga imam, da mi ni moči potrositi svojih dohodkov, četudi vsak dan še tako uživam in zapravljam. Dokler živim, ga ne morem zapraviti in ko umrem, bo moje bogastvo silno! . . . A umrl bom . . .»

Ob teh besedah se mu zopet nabere čelo v gube, in bogatin zagodrnja: »Bog, tega pač nisi modro uravnal. Ob tolikem bogastvu mi je umreti, in od tolikega bogastva mi ni mogoče ničesa ponesti s seboj? In pa da mora moja duša še pred Bogom! — Zakaj mi je vendar umreti in zakaj mi je iti pred Njega?!»

Pada cvetje . . .

*Raz zeleno drevje
pada cvetje,
saj je že minilo
mladoletje.*

*Smrt sestrici moji
cvet je vzela,
zemlja jo je hladna
že objela.*

*Grobček njen pa s snegom
zdaj odej je,
jaz kropim s solzami
belo cvetje . . .*

Andrej Rapè.

Zvezdice.

*Zvezdice drobne
kot božje oči
zro na zemljo
vse dolge noči.*

*Zvezdice drobne
kot božje solzé
blažijo potniku
trudno srce.*

*Dužica moja
kot ptička vesela
rada bi k zvezdicam
v vas poletela.*

*Pridejo bratci
božji sni
k sestrici, k moji
dušici . . .*

*A zvezdam, sestricam
v vas jo nesó,
utkejo med zvezdice
jo na nebo.*

*Zvezdice drobne —
božje oči
z njo kramljajo
vse dolge noči.*

Fran Žgur.

